শিলভেটাৰ সিপাৰে কঁাচিজোনৰ বৰষুণ

ধনেশ্বৰ ইংতি

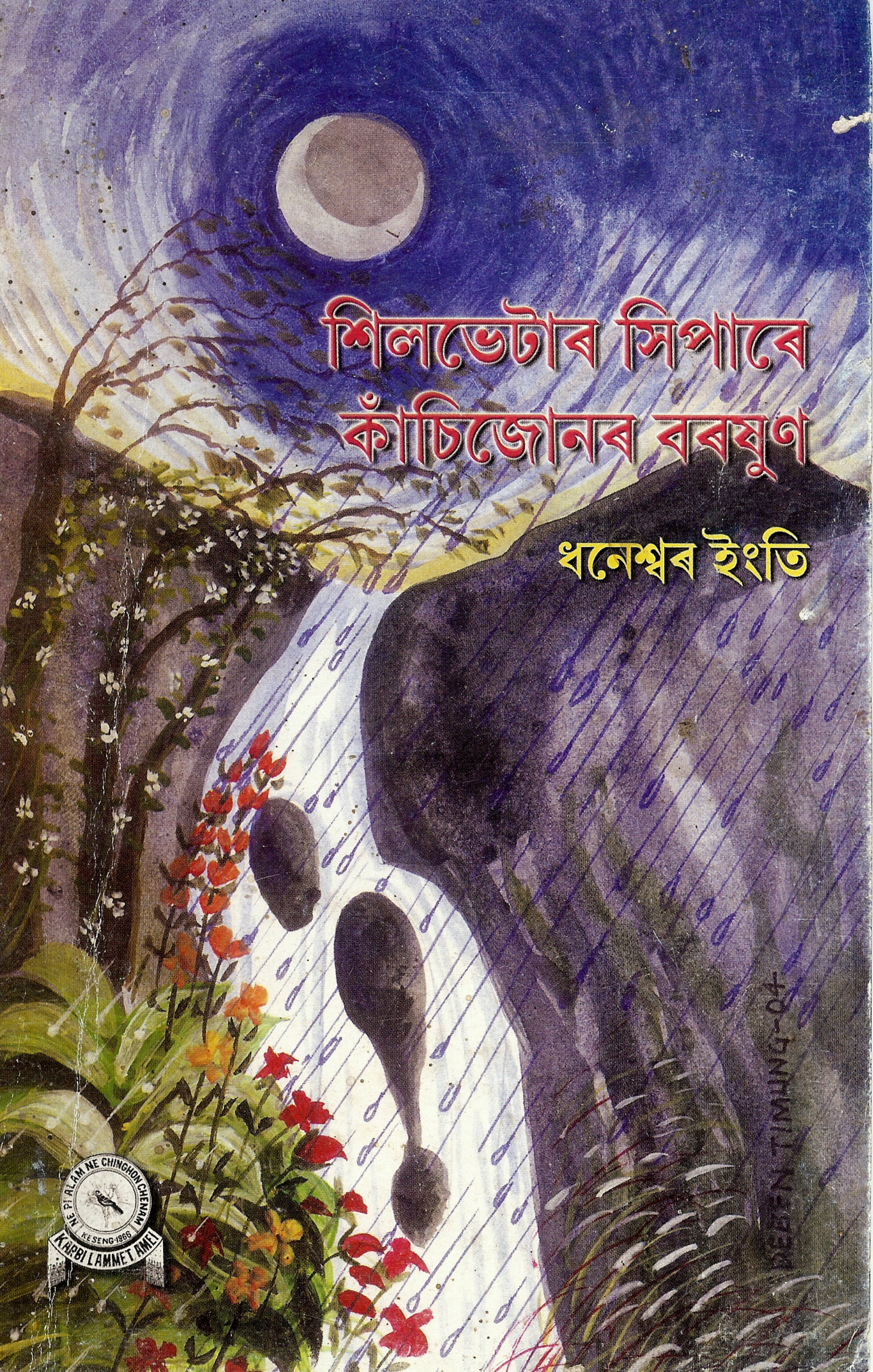

BVP 2207/8/8/18

17/60

শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ

ধনেশ্বৰ ইংতি

আদৰণী সমিতি
কাৰবি লামমেত আমেইৰ ষষ্ঠদশ অধিৱেশন
ৰংতেপ্লং আল্লাম, ৰিচ'হিদি, কাৰবি আংলং

SILBHETAR SIPARE KANCHIJONOR BOROKHUN

A collection of self-composed Assamese poems
written by Sri Dhaneswar Engti, Diphu
and published by Reception Committee
16th Annual Conference of Karbi Lammet Amei
Rongteplong Aklam, Richohidi, Karbi Anglong
First Edition : January, 2004
Price : Rs. 50.00 only

'শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ'

শ্ৰী ধনেশ্বৰ ইংতিৰ স্বৰচিত কবিতা সংকলন

প্ৰকাশ কাল

জানুৱাৰী ২০০৪ ইং

প্ৰকাশক

আদৰণী সমিতি, কাৰবি লামমেত আমেইৰ ষষ্ঠদশ অধিৱেশন
ৰংতেপ্লং আক্লাম, ৰিচ'হিদি, কাৰবি আংলং

গ্ৰন্থস্বত্ব

লেখকৰ দ্বাৰা সংৰক্ষিত

ডিটিপি

প্ৰিণ্টৱেল, ডিফু

বেটুপাত

পিলংৰি আৰ্ট, ডিফু

মূল্য

৫০.০০ টকা মাত্ৰ

"Ne pi alam ne chinghon chenam"

KARBI LAMMET AMEI
(KARBI SAHITYA SABHA)
Karbi Art & Culture Bhavan
Khorsing Terang Road, Rongtheang
Diphu-782 460, Karbi Anglong

প্ৰধান সম্পাদকৰ একাষাৰ

“শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ” শ্ৰী ধনেশ্বৰ ইংতিৰ এখনি কবিতা পুথি। নামকৰণতে কবিতা কবিতা লগা এক কাব্যিক অনুভূতি জাগি উঠে। শ্ৰী ধনেশ্বৰ ইংতি নবীন কবিৰ মাজত এক পৰিচিত নাম। তেখেত ‘বালিমাহীৰ কবি’ নামেৰে কবি মহলত নতুনকৈ পৰিচিত। অসমীয়া ভাষাৰ উপৰি কাৰবি আৰু ইংৰাজী ভাষাতো তেখেতে সমানেই কবিতাৰ চৰ্চা কৰে। ইতিমধ্যে এই তিনিওটা ভাষাতে তেখেতৰ ভালেমান কবিতা প্ৰকাশ পাইছে। সেয়েহে তেখেতক উৎসাহ প্ৰদান কৰাৰ অভিপ্ৰায়েৰে “শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ” ছপা কৰি উলিওৱা হৈছে। আনহাতে, ভৱিষ্যতৰ লেখক-লেখিকাসকলে অসমীয়া ভাষাৰে যি কোনো প্ৰবন্ধ, ৰচনা, কবিতা ইত্যাদি সৃষ্টি কৰিলে কাৰবি জন-সমাজৰ বা কাৰবি জনগোষ্ঠীক ভিত্তি কৰি লিখিবলৈ অনুৰোধ থাকিল। আশা কৰোঁ সহৃদয় পাঠকসমাজে পুথিখন আন্তৰিকতাৰে গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে শ্ৰী ইংতিক আৰু অধিক অনুপ্ৰাণিত হোৱাত বৰঙণি যোগাব।

কাৰদম।

জৰ্নেল ৰংহাং
প্ৰধান সম্পাদক
কাৰবি লামমেত আমেই

ৰংথেআং, ডিফু
১০.১২.২০০৩ ইং

মোৰ একাষাৰ

কবিতাৰ সংজ্ঞা পটভূমি আৰু পৰিৱেশ অনুপাতে বেলেগ বেলেগ হোৱা হেতুকে কবিতাৰ চৰিত্ৰ আৰু গঠনৰ লগতে প্ৰকাশ ভংগিও বেলেগ বেলেগ হোৱাটো স্বাভাৱিক। প্ৰত্যেক কবিৰ সৃষ্টিত প্ৰকাশ পোৱা শব্দ গাঁথনি আৰু মানৱতাবোধ আদিৰ লগতে ইয়াৰ চাৰিত্ৰিক দিশতো পাৰ্থক্য থকাটো লক্ষ্যণীয়। কবিতাৰ প্ৰতি যাৰ বিশ্বাস আছে আৰু যিয়ে কবিতাত প্ৰাণৰ মৃদু স্পন্দন অনুভৱ কৰিব পাৰে তেনে কবিৰ সৃষ্টিয়েহে সমাজত বা পাঠকৰ মনত এক বিশেষ আলোড়ন অথবা মৃদু চাপ দিব পাৰে। কবিৰ চিন্তাধাৰা আৰু জ্ঞানৰ পৰিসৰৰ ওপৰতো কবিৰ সৃষ্টিৰ মান কিছু হ'লেও অনুধাৱন কৰিব পাৰি। সেয়েহে কবিৰ সৃষ্টিসমূহ অশেষ সাধনাৰেই উৎকৃষ্ট ফল বুলিব পাৰি। কিন্তু প্ৰতিজন কবিৰ সৃষ্টিসমূহৰ মান আৰু শ্ৰেষ্ঠতা একে হ'ব কেতিয়াও নোৱাৰে। সেয়া মানুহ ভেদে অন্তৰাত্মাৰ আত্মপ্ৰত্যয়ৰ লগতে অনুধাৱনৰ পৰিধি বেলেগ বেলেগ হোৱা হেতুকে তাক ঐশ্বৰিক আত্মজ্ঞানৰ অহৰহ প্ৰচেষ্টাৰ ফল বুলিব পাৰি। কিন্তু কবিৰ সৃষ্টিৰ প্ৰতি মানুহৰ জিজ্ঞাসা আৰু আদৰ বহু যুগৰ পৰা অপৰিসীমভাৱে চলি আহিছে আৰু বৰ্তমানৰ লগতে ভৱিষ্যতেও অব্যাহত থাকিব বুলি মোৰ বিশ্বাস। সেয়েহে যুগৰ লগতে মানুহৰ ধ্যান-ধাৰণাৰ পৰিৱৰ্তনৰ সমানে কবিতাৰ সংজ্ঞা পৰিৱৰ্তনৰ যথাৰ্থতা আমি দেখিবলৈ পাওঁ। আজিৰ যুগত কবিতাৰ সংজ্ঞা যোগাত্মকভাৱে শীতল প্ৰক্ৰিয়াৰে বিশ্লেষণ হ'ব ধৰিছে যেন লাগে। সেয়েহে উঠি অহা কবিসকলৰ মনত অন্তৰ্দ্বন্দ্ব মাজে-সময়ে হোৱা দেখা যায় আৰু তেওঁলোকৰ ভাবৰ উত্তৰণত সাময়িকভাৱে কিছু বাধাৰ সৃষ্টি হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে যেন লাগে।

আচাৰ্য ভামহেৰ মতে, "ভাবৰ সৌন্দৰ্যই কাব্যৰ সৃষ্টি নকৰে, প্ৰকাশভংগিৰ সৌন্দৰ্যহে কাব্যৰ মূল উপাদান"। আৰু অনন্তৱৰ্ধনৰ মতে, "ধ্বনিয়েই কাব্যৰ আত্মা, ব্যংগাৰ্থৰে ভৰা কাব্য ৰসবৰ্জিত হয়। ব্যচ্যাৰ্থৰে নহয়। কিহৰ ব্যঞ্জনা, কিবা ভাবৰ, কিবা এটা অৰ্থৰ ? সাৰ্থক কবিতা এটাই

একো নোকোৱাকৈ নেথাকে। কবিতাটোৱে পোনতে ক'ব পাৰে, আওপকীয়াকৈ ক'ব পাৰে, আকাৰে-ইংগিতে ক'ব পাৰে, স্পষ্টকৈ ক'ব পাৰে, অস্পষ্টকৈ ক'ব পাৰে। কবিতাৰ অন্যতম প্ৰধান লক্ষ্য হ'ল কিবা প্ৰকাৰে আমাৰ কল্পনাবোধ অনুভূতিক উদ্ৰেক কৰা, প্ৰাণিত কৰা।" -সেয়া অসমৰ প্ৰথিতযশা কবি সাহিত্যিক শ্ৰী নীলমণি ফুকনৰ কবি তথা কবিতাৰ প্ৰতি কৰা এক বলিষ্ঠ বিশ্লেষণ। ('সাগৰ তলিৰ শংখ'- ড০ হীৰেন গোহাঁই)

"শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ" নামৰ মোৰ এই কবিতা পুথিখন দুকুৰি দহটা কবিতাৰ এখন সংকলন। কবিতাসমূহৰ ৰচনা কাল আগষ্ট-চেপ্তেম্বৰ, ২০০৩। মোৰ প্ৰথমখন কবিতা সংকলন "বালিমাহী" উন্মোচন হোৱাৰ পিচত পাঠক ৰাইজৰ পৰা পোৱা অকৃত্ৰিম মৰম আৰু আদৰৰ ফলস্বৰূপে মনত উদ্ৰেক হোৱা ভাবৰ বুৰ্বুৰণিবোৰেই কবিতাৰ ৰূপত ইয়াত আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে। এয়া মোৰ দ্বিতীয় কবিতা পুথি।

কবিতাবিলাক লিখিবলৈ সদায়েই প্ৰেৰণা যোগাই থকা বিশেষকৈ সৰ্বশ্ৰী অৰুণ টেৰণ, বিদ্যাছিং ৰংপি, দিলীপ কুমাৰ ফুকন, দেবেন তিমুং, পাৰি ৰংপি, লংবিৰাম ইংতি, চিত্ৰ কুমাৰ বে', বিদৰছিং ক্ৰ', জৰ্নেল ৰংহাং, ধাৰণ ক্ৰ', আব্দুছ ছাজিদ সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কাৰদম জনাইছোঁ। তেখেতসকলৰ অনুপ্ৰেৰণা বিনে ইয়াত সন্নিৱিষ্ট কবিতাবিলাকৰ জন্ম সম্ভৱ হৈ নুঠিলহেঁতেন।

এই কবিতা পুথিখনিৰ প্ৰকাশৰ দায়িত্ব বহন কৰাৰ বাবে কাৰবি লামমেত আমেইৰ ষষ্ঠদশ অধিৱেশনৰ আদৰণী সমিতিলৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। আনহাতে, সভাৰ উপ-সভাপতি শ্ৰী খনছিং টকবি অহৰহ তাগিদাৰ বাবে পুথিখনে আত্মপ্ৰকাশ কৰাটো সম্ভৱপৰ হৈছে। তেখেতলৈ মোৰ অশেষ ধন্যবাদ থাকিল। লগতে সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়ালৈকো মোৰ আন্তৰিক কাৰদম থাকিল।

সৰ্বশেষত শ্ৰী অৰুণ টেৰণক বিশেষভাৱে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ যাচিব বিচাৰিছোঁ এই বাবেই যে তেখেতে পাণ্ডুলিপিটো অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে চাই-চিতি দি প্ৰকাশৰ যোগ্য কৰি তুলিলে। 'প্ৰিণ্টৱেল'ৰ মঃ আব্দুছ ছাজিদলৈ মোৰ বিশেষ ধন্যবাদ যাচিব খুজিছোঁ এই কাৰণেই যে তেখেতৰ প্ৰচেষ্টাত এই কবিতা পুথিখনে নতুন ৰূপত সাজি-কাচি পাঠকৰ হাত স্পৰ্শিবলৈ সক্ষম হ'ল। পুথিখনিৰ বেটুপাত আঁকি দিয়াৰ বাবে শিল্পী শ্ৰী দেবেন তিমুঙলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

উৎসাহপূৰ্ণ বাক্যৰে মোক কবিতা সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত নিৰন্তৰ প্ৰেৰণা দিওঁতা পদ্মশ্ৰী ৰংবং তেৰাং, মোৰ শিক্ষাগুৰু কুতুবুদ্দিন আহমেদ আৰু বিশিষ্ট সাহিত্যিক লংকাম টেৰণলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ।

কবিতাবিলাক লিখোঁতে অনবৰতে মোক উৎসাহ-উদ্দীপনা যোগোৱাৰ উপৰি অন্যান্য কাম-কাজত সহায়-সহযোগিতা আগ বঢ়োৱাৰ বাবে শ্ৰীমতী অন্ফু টেৰণপীলৈ মই মোৰ আন্তৰিক মৰম আৰু ধন্যবাদ যাচিছোঁ।

ৰাইজ তথা পাঠকৰ আদৰ আৰু মৰম পুথিখনে পোৱাত নিৰাশ নহয় বুলি ভাবি সকলোলৈকে পুনৰ কাৰদম জনাইছোঁ।

ডিফু, কাৰবি আংলং — **ধনেশ্বৰ ইংতি**

০৮.১২.২০০৩ ইং

কবিতা-সূচী

১. পোহৰৰ আভা /১
২. ভিজা মেকুৰী /২
৩. পদ্মশ্ৰী ৰংবং তেৰাং /৪
৪. কেৱল নিশাটোৰ বাবেহে /৬
৫. মানুহ /৭
৬. এক নগ্ন প্ৰতীক্ষা /৮
৭. পোষ্টমৰ্টেম /৯
৮. ধঁতুৰা ফুলৰ সুবাস /১০
৯. মানৱতাৰ কেৰোণ /১১
১০. ডিফু ঃ তোমাৰ নাম ইমান মিঠা /১২
১১. লাংপীৰ পাৰে পাৰে /১৩
১২. ডাৱৰৰ বুকুত /১৫
১৩. হালধীয়া চৰাই /১৬
১৪. প্ৰাচীৰ /১৭
১৫. শিলৰ চকুলো /১৮
১৬. শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ /১৯
১৭. এক অজান পথৰ পথিক /২১
১৮. এইখন তোমাৰ দেশ /২২
১৯. বুঢ়া লুইত /২৪
২০. ওখ গছ বিচাৰি /২৬
২১. ৰামধনৰ সপোন /২৮
২২. কপালৰ লিখন /২৯
২৩. হিমাদ্ৰীৰ পাৰত /৩১

২৪. তিলবৰণীয়া ফুল /৩৩
২৫. মোক নাহাঁহিবা /৩৫
২৬. সাগৰৰ মুকুট /৩৭
২৭. তোমাৰ চকু /৩৯
২৮. প্লাৱন /৪১
২৯. সাগৰলৈ কিমান দূৰ ? /৪৩
৩০. এক নৈসৰ্গিক ৰঙৰ মুকুতা বিচাৰি /৪৫
৩১. ৰামধেনুৰ সিপাৰে /৪৭
৩২. সাগৰ ঃ এক অমূল্য আংগিক /৪৯
৩৩. অপ্ৰত্যাশিত চহৰৰ গলিবোৰত /৫
৩৪. মনালিচা /৫৩
৩৫. মাধৈমালতীৰ হাঁহি /৫৪
৩৬. ৰে'লৰ উকি /৫৬
৩৭. অপৰাজেয় মন /৫৮
৩৮. কুটালী /৫৯
৩৯. হীৰুদা /৬১
৪০. শিলৰ বুকুৰ গাখীৰ বিচাৰি /৬৩
৪১. মোৰ হাজাৰ নিশাৰ সপোন /৬৫
৪২. এই ঐতিহাসিক কবিৰ কবিতা /৬৬
৪৩. পাত গামোচাৰ আঁৰত /৬৬
৪৪. মাগুৰ বৰণীয়া কেঁচুৱা /৭০
৪৫. কলীয়া সাপ /৭২
৪৬. প্ৰেমৰ নিজৰা /৭৪
৪৭. কলচি পানীৰ পিয়াহ /৭৬
৪৮. দূবৰি /৭৮
৪৯. এটোপ দুটোপ কৰি বৰষুণ /৮০
৫০. বাৰিম /৮২

উচৰ্গা

মোৰ মৰমৰ ভনী স্বৰ্গীয়া চাৰ্নে ইংতিপীৰ স্মৃতিত ...

শিলভেটাৰ সিপাৰে
কাঁচিজোনৰ বৰষুণ

পোহৰৰ আভা

মোৰ মনৰ কঁহুৱা বনৰ
পাতবোৰত জিলিকিছে
হাজাৰ তৰাৰ আভা।
জোনবাইৰ চোতালতে আছে বৈ
তৰালিৰ স্নিগ্ধ নিজৰা।
পোহৰৰ আকাশীগংগা
কল্পনাৰ কুহেলিকাৰে
ম্রিয়মান আজি অন্তৰৰ
অগ্নিশিখা।
বিমূর্ত মানৱ দেহা
সাধনা মাথো
মধুচন্দা।
মোৰ কাষৰ কঁহুৱা বনত
উৰি ফুৰা জোনাকী পৰুৱা,
তুমি হ'বা ৰাতিৰ
এক প্ৰজ্বলিত,
অন্তৰৰ এক নিবিড় কোণৰ
পোহৰৰ আভা। ❉

ভিজা মেকুৰী

শাওণৰ বৰষুণ
কোনো জাত নাই
বানপানী সৃষ্টিয়েই তাৰ লক্ষ্য।
ভাদ মাহৰ ৰ'দ
কোনো ৰং নাই
পিঠি ছিগা ৰ'দ তাৰ মাদকতা।
পুহমহীয়া জাৰ
কোনো সাৰ্থকতা নাই
দুখীয়া নিছলাৰ নিস্তাৰ নাই।
বসন্ত তোমাৰ নাম ইমান মিঠা
আনি দিয়ে এক চঞ্চল প্ৰাণ
জীৱনে হাঁহে বাৰ বাৰ।
কিন্তু,
মানুহৰ পেটত পুহি ৰখা
ভোক, পিয়াহ, আশা, আকাংক্ষাবোৰৰ
পোৱালি হঠাতে জগে
পোৱা-নোপোৱাৰ বেদনাৰ গজালি
হঠাতে গজে।
হাঁহি-কান্দোনৰ জোৱাৰ,
মিছা আশালৈ
জীৱনৰ সৰু নাও আজি
এক অথাই সাগৰৰ বুকুত আবদ্ধ।
পাৰাপাৰ নোহোৱা
উত্তাল চাকনৈয়াত মৃত্যুৰ ক্ষণ গণি গণি

দিগ্‌বলয়ত শাৰী নিছিগা মানুহৰ জাক
কেৱল কিবা আশা লৈ
পাবলৈকে বোন্দাপৰ ইমান দিনে !
ভিজা মেকুৰী,
এতিয়া কিমান পৰ ?
এতিয়াও শাওণৰ বৰষুণ
ভাদ মাহৰ ৰ'দ
পুহমহীয়া জাৰ
একেই আছে।
মনৰ এক নিবিড় কোণত
বসন্তৰ আগমনত হয়তো
প্ৰকৃতিৰ ৰূপ সলনি হ'ব পাৰে
এতিয়ালৈ ইমানেই পৰ,
ভিজা মেকুৰীৰ ৰ'দ লবৰ সময়। ❈

পদ্মশ্ৰী ৰংবং তেৰাং

(এই মাহৰ অতিথি সন্দৰ্ভত)

ৰংবং তেৰাং তোমাৰ নাম
জ্ঞানৰ উদ্দীপ্ত পোহৰ
তোমাৰেই জ্যোতি
বিলাইছা তুমি আজি
কৌস্তুভ মালাৰ সুগন্ধি
চৌদিশে ঘূৰি।
কাৰবি, কছাৰী, ডিমাচা, ৰেংমাৰে
অসমী আইৰ শিৰ উজলাইছা তুমি।
তিমিৰাচ্ছন্ন এই কাৰবি আংলঙৰ,
ৰংবং-
তুমি হ'লা আজি একমাত্ৰ চাকি,
পোহৰাই তুলিছা
আন্ধাৰক নেওচি।
প্ৰতিষ্ঠা কৰিলা তুমি
শান্তি আৰু সম্প্ৰীতি
পাহাৰ-ভৈয়ামক একাকাৰ কৰি,
"ৰংমিলিৰ হাঁহি"ৰে উজলাই তুলিছা তুমি
অসমী আইৰ শিৰ
জাতিষ্কাৰ কৰি।
ৰংবং তেৰাং
তুমি হ'লা আজি
লাংপী, কপিলী আৰু
লুইতৰ অম্লান সাক্ষী।
আৰু হ'লা-

তুমি অধিকাৰী আজি
চিৰনমস্য "পদ্মশ্ৰী"
জাতীয় গৌৰৱ অসমৰ আৰু
কাৰবি জনজাতিৰ।
ৰংবং,
তোমাৰ নামেই শান্তি আৰু সম্প্ৰীতি
সেয়া তোমাৰ জীৱনৰ
এক বিশাল পৰিধি। ❋

কেৱল নিশাটোৰ বাবেহে

মৃত্যুৱে যেতিয়া সাবটি ধৰে
ধৰণীখন তল পৰি ৰয়
জীৱনক সাৰথি কৰি।
স্বপ্নময় জীৱনক
ব্যাকুল কৰি
নিশাটোৰ বাবে ব্যথিত হয়
এক উপসৰ্গ।
সঞ্জীৱনী পানীৰে
দুৰাৰোগ্য দেহাৰ সাৰ্থকতা
শেতেলিত পৰি ৰয় অৱহেলিত হৈ, -
মৃত্যু যেতিয়া আহে
বিস্মিত হয় প্ৰাণ,
শাৰদীয় নিশাৰ বুকু ভগা
জাৰ,
চেঁচা বতাহৰ মৃদু আলিংগন
মৰহি যোৱা ফুলৰ ঠৰঙা লগা
পাতবোৰত বাৰুকৈয়ে কঁপনি উঠে
সেয়া কিন্তু
কেৱল নিশাটোৰ বাবেহে। ❊

মানুহ

মানুহ তুমি মানৱৰ
শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাণী পৃথিৱীৰ।
তোমাৰ দেহা,
মন, লগতে প্ৰাণটো।
সৃষ্টিৰ মাহাত্ম্য কেৱল
তোমাৰ মন।
সৰু, ডাঙৰ, উচ্চ, নীচ,
ধনী, দুখীয়া,
ভাল, বেয়া,
বগা, ক'লা, হালধীয়া
আৰু কত ৰঙৰ, মাগুৰ বৰণীয়া।
মানুহ তোমাৰ জাত-পাত,
ধৰ্ম অনেক,
কিন্তু পৃথিৱীখনি একে।
ইয়াৰ মাটি, পানী আৰু বতাহ
মানুহ, তোমাৰ বাবে উৎসৰ্গিত।
যুদ্ধ-বিগ্ৰহ আৰু শান্তি
তোমাৰেই সৃষ্টি
ভঙা-পতা তোমাৰেই কলা
ঈশ্বৰ কেৱল উপসৰ্গ
জীয়াই থকাৰ আৰু মৰাৰ
অনুভূতিৰ উৎস,
সেয়া মানুহৰ উৎকৃষ্ট কাৰুকাৰ্য। ❊

এক নগ্ন প্ৰতীক্ষা

প্ৰেমৰ সাক্ষী এজনী নগ্ন দুহিতাৰ
অসহ্য যন্ত্ৰণা
হৃদপিণ্ডৰ কোমল মাংসৰ
অনিৰ্বাণ ছায়া।
মাতৃত্বৰ এক অৱহেলিত
আত্মপ্ৰত্যয়ৰ সূচনা।
আন্ধাৰৰ গৰ্ভত হাবাথুৰি খোৱা
এক নগ্ন শিশুৰ নিষ্পাপ কান্দোন।
এক অবলা নাৰীৰ
মাতৃত্বৰ বোজাৰ পৰা
অৱগাহিত হৈ,
বিশ্বাসে আনি দিয়ে
আকাশৰ শুকুলা মেঘৰ
এক মিঠা শিহৰণ।
সেয়া এক ক্ষণস্থায়ী সমীৰণ,
সৃষ্টিৰ এক নগ্ন প্ৰতীক্ষাৰ
এক মধুৰ তীক্ষ্ণ ক্ষণ-প্ৰতিক্ষণ। ❊

পোষ্টমৰ্টেম

বিজ্ঞজনৰ গামোচাখনত
ঠৰঙা লগা ফুলৰ সুবাসত
পাতগাভৰুৰ কঁহুৰা ফুল নুফুলে।
হাতত ৰঙা মদাৰৰ সাৰ্থকতা বিচাৰি
জাকে জাকে শাওণৰ ক'লা মেঘ
সেয়া আমাৰ পিনে চাগৈ ধাৱমান হৈছে।
হাঁহিবইনে কান্দিবই
ছেগাচোৰোকাকৈ বৰষুণ হ'ল।
এতিয়া দিঠকত ইপাৰে-সিপাৰে
কেৱল মানুহ, মানুহ।
ইপাৰৰ মানুহৰ পেটত হেনো
এতিয়া ঘাঁহ-বন গজিবলৈ লৈছে।
'গ্ৰীণ ভিজিটেবল'ৰ প্ৰয়োজন নাই
পেটে-ভাতে খাই জীয়াই থাকিলেই হ'ল।
মৃত্যুৰ পিচত 'পোষ্টমৰ্টেম' কৰি চালেই
দেখিবলৈ পাবা, মানুহজন
ভাত খাই মৰিছেনে
ঘাঁহ খাই মৰিছে।
নহয়, সি 'অক্সিজেন' নাপাই মৰিছে। ❈

ধঁতুৰা ফুলৰ সুবাস

জাক্‌জমকীয়া ধঁতুৰা ফুল
পানীৰ মাজত, দলনিত,
খাৰৈৰ ঠিক মাজতে
শামুকীয়া খোজত পোনা মাছৰ মেল।
লাজতে চাগে অতদিনে
পৰি আছিল পানীতে
মাছৰোকাৰ তীক্ষ্ণ চাৱনি
পানীৰ তলত ঘূৰি ফুৰা
পোনা মাছকেইটিলৈ বুলি।
প্ৰাণ কোনটোৱেবা দিব লাগিব
সেয়া অবিদিত।
মাছমৰীয়াৰ জালৰ পৰাযে
বাচিল!
(মাছৰোকাৰ তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰ পৰা ?)
ধঁতুৰা ফুলৰ সুবাস
শামুকৰ পেটত হওক সৃষ্টি
এলান্ধুকলীয়া মুকুতা
ঠিক চহৰৰ পিটনিৰ মাজত
ধঁতুৰা ফুলৰ কৃপাত।
(মূল্য বিশ্লেষণ হেনো পিচত কৰিব।) ❉

মানৱতাৰ কেৰোণ

মানৱতাৰ আলিকেঁকুৰীৰ
কেৰোণ লগা স্বৰূপ।
মাংসপেশীযুক্ত
এক অবুজ অভিব্যক্তি।
কলেজীয়া জ্ঞানৰ পৰিসীমাৰ
ঠিক বাহিৰত।
অজগৰৰ চোঙত লেথাৰি নিছিগা
ক'লা কাউৰীৰ প্ৰলাপ।
হাঁহি আৰু প্ৰজ্ঞান,
এমুঠি পোহৰৰ আবেগিক সংজ্ঞা।
বিস্তীৰ্ণ সিপাৰৰ পৰা
এক অজ্ঞান প্ৰতাপীৰ
নিৰ্লজ্জ আস্ফালন আৰু অহৰ্নিশে ৰক্তক্ষৰণ।
মৃত্যু তোমাৰ নিশ্চিত।
জঁকাকেইডালে হাঁহিব তোমাক,
এন্ধাৰৰ প্ৰতাপী সৈনিক
সৎ গুণৰ অপমৃত্যু
চিৰদিনৰ বাবে তুমি হ'লা
বিকৃত অভিশাপৰ
অদৃশ্য অংগৰূপ।
তুমিয়েই কুৰূপ
তুমিয়েই বিৰূপ
তুমি অন্ধকূপ। ❈

ডিফু ঃ তোমাৰ নাম ইমান মিঠা !

ডিফু
তোমাৰ নাম
ইমান মিঠা !
ডিফু, তুমি তাহানিৰ ডিচুমাইৰ প্ৰেয়সী
ডিডিমুলৰি ?
নে মৰমৰ জীয়ৰী
ৰূপালী কণমানি
'ডিশ্ৰুদী' ?
ডিফু,
তুমি হ'লা
সৰগৰ অপেশ্বৰী,
সুন্দৰৰ আকৰ
এক মিঠাভৰা প্ৰেমৰ শীকৰ।
ডিফু,
তুমি অপৰূপা,
তোমাৰ প্ৰেমত মুগ্ধ আজি
কত জাতি-জনজাতিৰ
পৱিত্ৰ আৱাসভূমি,
ডিফু।
সৃষ্টিৰ মাদকতা
জীয়াই থকাৰ সাৰ্থকতা
'হেমফু-মুক্ৰাঙ'ৰ আশীৰ্বাদপুষ্ট
অতিকে আপোন ঠাই
এই ডিফুখনি।

ডিফু,
তোমাৰ নাম,
কাৰবি, ডিমাচা আৰু
কত জাতি-জনজাতিৰ,
অসমীয়াৰ বুকুৰ আপোন।
ডিফু,
তুমি পাহাৰৰ আভা,
এটি পৱিত্ৰ প্ৰেমৰ নিজৰা,
তুমি হ'লা হৃদয়ৰ আকাশীগংগা।
তোমাৰ ৰূপত বিমুগ্ধ,
প্ৰেমত ৰোমাঞ্চিত আজি
মানৱতা !
ডিফু,
তোমাৰ নাম
সঁচাকৈ মিঠা। ❉

লাংপীৰ পাৰে পাৰে

লাংপীৰ পাৰে পাৰে
আজিও শুনো মানৱতাৰ কান্দোন।
তাইৰ ৰূপালী বালিত
মৃদু সুৰত হা-ঈমুৰ বিননি,
উম্‌ৰাছিত জিলিকি থকা
তাইৰ মৰমৰ খোজ বিচাৰি।
লং টেৰণ তোমাৰ জীৱনৰ লগৰী
চকুলোৰে ভেটিব পাৰিবাজানো কাৰবি লাংপী ?
লং দিলি অতিকে প্ৰতাপী,
কৰি দিলে অনায়াসে
ছাই ৰংহাঙক বশৱৰ্তী।
ছান্তাং চমাঙৰ চতুৰালিৰ বলি হৈ
তুমি হ'লা হা-ঈমু
এক স্বৰ্গীয় আদৰ্শ নাৰী।
লাংপীৰ দুয়োপাৰে
আজিও শুনো হা-ঈমুৰ বিননি,
শাওণৰ ক'লা মেঘৰ গুজৰণি,
বৰ্ষাৰাণীৰ আগমনৰ জাননী।
এটোপ দুটোপ কৰি চকুলো টুকি
মৰমতে সাবটি ধৰে লাংপীক জিৰ্‌ইকখনি মেলি।
লাংপীৰ পাৰে পাৰে
সংগোপনে আজিও আছে
হা-ঈমু, লং টেৰণক বিচাৰি
জীৱনৰ চিৰ লগৰী। ❈

ডাৱৰৰ বুকুত

এতিয়া ডাৱৰৰ বুকুত
এখিলা নিমজভৰা
ৰামধেনুৰ সাতৰঙী সপোন
মাজতে চিৰজাগ্ৰত
অৰ্ধসিক্ত ফুলাম গাভৰুৰ
লুণীয়া পানীৰ বৰষুণ।
মিঠা ভাঁজত আওপাকে ঘূৰি আওৰাইছে
"বুঢ়ী আইৰ সাধু"।
মোক নজগাবা দেই
দেও লাগিব পাৰে শিলভেটাৰ দুয়ো পাৰত।
হাতে-ভৰিয়ে দিন-দুপৰতে
থৰ্ থৰ্ কৰি কঁপিছিল।
নাহাঁহিবা,
তোমাৰ গাতো লম্ভিব পাৰে।
শামুকৰ পেটত বোলে
মুকুতা লুকাই থাকে।
বুকুৰ আপোন বুলিহে কৈছোঁ,
হাত সাবটি বহি নাথাকিবা।
হাতীৰ শূৰ যিমান দীঘল
সিমানেই সূক্ষ্ম অনুভূতি।
সাতৰঙী পখিলাৰ
সেয়েহে ইমান কান্দোন
ডাৱৰৰ বুকুত। ❄

হালধীয়া চৰাই

হালধীয়া চৰাইৰ সেন্দূৰীয়া ঠোঁটত
এচেৰেঙা ৰ'দৰ জিলিঙনি,
সোণালী পথাৰডৰাত
আজলী ছোৱালীজনীৰ
ৰূপালী হাঁহি।
কপালত, মুখত, ওঁঠত
কেৱল কপাহী ৰঙৰ
ঢেক্‌ঢেকী চৰাইৰ সৈতে মিতিৰালি।
আকাশী ৰঙৰ
মিঠা বৰণৰ হাঁহি এমোকোৰালৈ
হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়।
সেয়েহে ওৰে দিন ওৰে ৰাতি
সাত চেঙেলীয়া ৰূপহী গাভৰুজনীৰ খোপাত
লিৰিকি-বিদাৰি হালধীয়া চৰাইজনীয়ে বোটলে
সোণবৰণীয়া এমুঠি গুটি।
গজিবনে বাৰু গজালি
সাতৰঙৰ চিনাকি, গোপনে সাঁচি থোৱা
হালধীয়া চৰাইৰ
সোণালী পাখিত আজি ? ❊

প্ৰাচীৰ

প্ৰাচীৰ,
শিলৰ প্ৰাচীৰ।
শক্তিৰ অন্তিম প্ৰয়াসতো
নহয় কেতিয়াও
লৰচৰ, এক কঠিন
শিকলি।
জীৱনৰ প্ৰাচীৰ,
মানৱতাৰ প্ৰাচীৰ,
ধ্বংস কিম্বা সৃষ্টিৰ।
সভ্যতাৰ আদিম যুগৰ
এক দুৰ্ভেদ্য
প্ৰাচীৰ। ❈

শিলৰ চকুলো

শিল,
তোমাৰ জানো আছে চকুলো
বোৱাইছানো কাৰ বাবে আজি ?
একাজলি মৰমেৰে জানো তুমি
জোৰাব পাৰিবা আজলি ?
শিল,
সমুদ্ৰৰ বুকুত আজি
চিক্‌মিক্ বিজুলী চাকি
নে আগ্নেয়গিৰি ?
সময় থাকোতেই অৱগাহিত হোৱা।
তুমি সকলোৰে বাবে
নিগ্ৰহ হোৱাটো নিষ্প্ৰয়োজন,
জয় তোমাৰেই হ'ব।
পৃথিৱীখনত শান্তি হ'ব
তামোল এছালি খোৱাৰ সময়
এতিয়া নহয়,
দুখতে চকুলো টোকাৰ সময়ো নহয়।
বালি চাপৰিত এতিয়া
পানী জোখাৰ সময়।
সাগৰৰ বুকুত লুকাই থকা
শামুকৰ পেট ফালি
মুকুতা বোটলাৰ সময়।
শিল,
এয়া তোমাৰ সময়। ❊

শিলভেটাৰ সিপাৰে কাঁচিজোনৰ বৰষুণ

আজি বহুদিনৰ পৰা
শিলভেটাৰ সিপাৰে হেনো পৰিছে
কাঁচিজোনৰ বৰষুণ।
শুকান বাঁহৰ ডালত আঁউজি
মাধৈমালতীৰ বুকুত ভৰি পৰিছে
শিলভেটাৰ চকুলো আৰু
এক মৃদু শুকান কাহৰ
বুকুভগা জোকাৰণি।
নীলিম পাহাৰৰ সিপাৰে
কোমল ঘাঁহনিত লুকাই থকা
শিল আৰু তামহিদিৰ লুণীয়া চকুলো।
কঁহুৰা বনৰ মিঠা ভাঁজত
হালধীয়া মাছৰ গৰ্ভত
সেউজীয়া নদীৰ নিনাদিত কণ্ঠস্বৰ।
শিলভেটাৰ দুয়োপাৰে আছিল
বহুৰঙী পখিলাৰ সেউজীয়া সপোন।
মাধৈমালতীৰ বুকুত
কুহুমীয়া পানীৰ সোঁতৰ আগ্ৰাসনত
শিলভেটাৰ ৰূপালী বালিৰ
মৃদু কান্দোন।
ভাহি আহে শিলভেটাৰ সিপাৰৰ পৰা
নীলকণ্ঠৰ কণ্ঠস্বৰ আৰু
চকুৰে মণিব নোৱাৰা
এধানমানি কাঁচিজোনৰ চকুলো।

সেউজীয়া কোমল পাতবোৰৰ জোকাৰণিত
শিলভেটাৰ দুয়োপাৰে আজি
এক শীতল বৰষুণ। ❊

এক অজান পথৰ পথিক

সীমাহীন সীমাৰেখাত,
কজলা মেঘৰ আৰ্তনাদত
নিনাদিত হৈছে কেতেকীৰ ক্ৰন্দন।
কাঁইটীয়া জীৱন-চক্ৰত
ছন্দবিহীন মূৰ্চ্ছনাৰ নাচোনত
এক অজান পথৰ পথিকৰ
মৃদু প্ৰাণৰ স্পন্দন।
অশ্ৰুৰ মৃদু টোপালবোৰত
প্ৰাণ পোৱা শাওণৰ সুবাসত
শালীনতাৰ বিস্মৃত হাঁহি।
বানপানীৰ ভয়াল সোঁতত
উটি অহা ফুলবোৰত
তথাপিতো নীলা আকাশৰ
সাতসৰী মৃদু প্ৰাণ।
সীমাহীন অন্তৰীক্ষ, তাতো আছে,
মানৱতা, এক দিগ্‌বলয় হৈ।
পুনৰ বিলাব পাৰিবা তুমি
মানৱতাৰ কুঞ্জন
মচিব পাৰিবা তুমি
নিনাদিত কেতেকীৰ ক্ৰন্দন। ❊

এইখন তোমাৰ দেশ

জীৱনৰ ছন্দ বিচাৰি
মাতা মেঘৰ গুৰ্ গুৰ্ শব্দত
আৰু লগতে সুৰে সুৰ মিলাই গোৱা
জিলীৰ অমাতৰ মাত।
মোৰ শাওণৰ মাটিডৰাত
লাজুকী শামুকৰ নিমাতী কন্যাৰ সাজ
কুমজেলেকুৰাৰ মিঠা ভাঁজত মৰমতে
আদৰি অনাত
এক অজান কেঁকোৰাৰ প্ৰাণভৰা লাজ।
ন-বোৱাৰীৰ নীলা আকাশৰ সাজত
মাছৰোকাৰ পোলোকাভৰা মন,
এজাক চঞ্চল পোনামাছৰ
পিৰ্পিৰণিত,
একাজলি পানীত এতিয়া কেঁকোৰা গাঁত।
শাওণৰ বতৰত, ক্লজলা মেঘৰ তলত
বহিব হেনো আকৌ
প্ৰজাপতিৰ মেল।
সেয়েহে শুভ্ৰ, স্নিগ্ধ এক চিকুণ সাজত উৰা,
লানি নিছিগা পথাৰৰ মাজত
বগলীৰ জাক।
প্ৰজাপতিৰ মেল কিন্তু আজি
কেৱল মোৰ মন পথাৰৰ
এক নিবিড় কোণত।
একাজলি মৰম আৰু

এক মিঠাভৰা কজলা ৰঙৰ
শাওণৰ সাজত !
বোলো, কজলা মেঘ,
এইখন তোমাৰ দেশ। ❉

বুঢ়া লুইত

মোৰ ঘৰৰ চোতালত পৰা
বৰষুণৰ পানীৰ টোপালৰ দৰে
মোৰ মন পথাৰত পৰা
এটোপ দুটোপ কৰি
এতিয়া দবাপিটা বৰষুণ।
সেয়েহে কণমানি কেঁচুৱাটিৰ অবিৰাম কান্দোন
তাইৰ দুচকুৰ পৰা নিগৰি অহা
অশ্রুৰ টোপালবোৰ
সংগোপনে গোট খাই খাই
এতিয়া জান হ'ল,
জুৰি হ'ল, লগতে
নদ-নদী, সাগৰ আৰু মহাসাগৰ হ'ল
পৃথিৱীখন এতিয়া তল পৰি ৰ'ল
অজস্র অশ্রুৰ পানীৰে প্লাৱিত আজি
ৰামধনৰ সোণালী সপোন
সেয়া বানপানী নে গংগাজল ?
এৰা, খেতিয়কৰ বিলাই নাই
শ্রমিকৰ নিস্তাৰ নাই
ওখ ঠাই বিচাৰি
কাজিৰঙাৰ অভয়াৰণ্যত বিচৰণ কৰা
বাঘে-হৰিণে ভয়ে ভয়ে দুয়োৰে দুয়োৰ
ওঁঠ চেলেকিবলৈ লৈছে
তথাপিতো বুঢ়া লুইত
তোমাৰ হাত ইমান দীঘল, আৰু

মন ইমান বহল
আজিও সাদৰিছা আথে-বেথে কৰি
কত জান-জুৰিৰ লগতে নদী-উপনদীক
কলুষিত পানীৰে ভৰা
তোমাৰ বুকুত ঠাই দিলা তুমি
সহোদৰ বুলি ভাবি। ❈

ওখ গছ বিচাৰি

মোৰ ঘৰৰ চাৰিওকাষ
ওখ গছেৰে ভৰা, কিন্তু
এই ওখ গছকেইজোপাতকৈও
আৰু ওখ গছ থাকিব পাৰে।
এমুঠি আশা সেয়েই হেৰুৱাই পেলোৱা নাই,
অসমীয়াৰ জাতীয় সপোন
গামোছাখনিতে গঁথা আছে।
পহ', পেকক, পিনীৰ
প্ৰাণভৰা সুৰভি সপোনে
আনি দিব এক সবল
কৃষ্টি আৰু সংস্কৃতিৰ।
বিহুতলীৰ পৰা ৰিঙিয়াই মাতিছে
মৰমৰ পেঁপা আৰু ঢোলৰ অবিৰাম মাতে
আহোম, চুটিয়া, কাৰবি, কছাৰী
আৰু কত জনজাতিৰ
তাৰ ছেৱে ছেৱে
কঁকাল ভাঙি ভাঙি নচা
ৰূপহী গাভৰুৰ জাক।
নীলিম আকাশৰ তলত
পথাৰৰ সৰু সৰু আলিৰ কেঁকুৰীবোৰত
সেউজীয়া পাহাৰৰ আঁৰে আঁৰে
ৰঙতে নাহৰ, কপৌ আৰু
সোণাৰু ফুল বোটলা
লুইতৰ দুয়োপাৰে নচা

চেমনীয়া ডেকা-গাভৰুৰ জাক
আজিও আহে
হিয়া ভাঙি ভাঙি
বুকুৰ মৰম যাচি
মোৰ ঘৰৰ চাৰিওকাষে
আটাইতকৈ ওখ গছ বিচাৰি। ❉

ৰামধনৰ সপোন

এক তির্যক ভৰা
ৰামধনৰ সপোন আজি দিঠকত,
মাধৈমালতীৰ বুকুত এতিয়াও কঁপে দুৰুদুৰুকৈ
হালধীয়া জোনাকৰ সুগন্ধিত
এবাতি ফিকা চাহৰ স্বাদৰ সুগভীৰ আমেজত
প্ৰাণ ঢালি প্ৰেম উজাৰিছিল
ওৰে দিন ওৰে ৰাতি
এজনী অনামিকা প্ৰেমিকাৰ কোমল দুবাহুত।
খাই জীয়াই থাকিবলৈ এডোখৰ খেতিপথাৰ আছে
মাটিডৰা এতিয়া সাগৰৰ বুকুত
শাওণৰ বৰষুণজাকে
ৰামধনৰ মিঠাভৰা সপোন ছিৰাছিৰ কৰিলে
তাৰ মৰমৰ মানুহজনী
লগতে ল'ৰা-ছোৱালীহাল
ওৰে দিন সি বিচাৰি চলাথ কৰিলে
শুংসূত্ৰ কিন্তু সি বিচাৰি নাপালে
তাৰ জুপৰিটোৰ মূধচলৈকে
এসাগৰ পানীয়ে বুৰাই পেলাইছে
এই বছৰৰ স্বাধীনতা উৎসৱত
ৰামধনে পানীৰ বুকুতে
জাতীয় পতাকা হেনো উত্তোলন কৰিব,
নহ'লে ৰাষ্ট্ৰীয় পথৰ কাষতে,
দেশপ্ৰেম কিন্তু ৰামধনৰ জীৱনৰ ব্ৰত। ❊

কপালৰ লিখন

তোমাৰ মিঠা পৰশত
এক নিজান সুৰৰ
মূৰ্চ্ছনা হয়।
বহুদিনৰ সুপ্ত বাসনা
জাগি উঠে এক মিঠা ভাবত
অদ্য প্ৰশস্তিৰ
প্ৰাণ।
প্ৰেমৰ মাদকতা
তোমাৰ বুকুৰ উমত
এমুঠি শেৱালি ফুলৰ সুবাসত
ৰোমাঞ্চিত হয় এক
মৃদু কম্পন।
মৰমৰ এনাজৰী
প্ৰেমিকাৰ কপালৰ
সেন্দূৰীয়া ৰং
শাওণৰ কজলা মেঘৰ আঁৰত
পৰিস্ফুট আদিম মানৱৰ
বাসনা,
অথাই সাগৰৰ মাজত
কক্‌বকাই থকা
এক নিঃসহায়
চিঞৰ।
বাচিব পাৰিবা তুমি
প্ৰেম সাগৰত সাঁতুৰি

ঈশ্বৰক সাক্ষী কৰি ?
নহয় কেতিয়াও
খণ্ডন,
এয়া কপালৰ লিখন। ❉

হিমাদ্ৰীৰ পাৰত

তোমাৰ কাষৰ কেঁচুৱাটিয়ে
কান্দিছে
এক দীঘল নদীৰ
ভয়ত।
পানীবোৰ হালধীয়া
হ'ল,
অলপতে ৰঙা হ'ব ৰং।
হাত চেলেকি
বহি থাকিবৰ হ'ল,
জটায়ু পখীয়ে
তাৰ পাখি দুখন
হেৰোৱাৰ ভয়ত
পানীত ডুব মাৰিছে।
ৰাৱণৰ মুকুট
হাঁহিমুখে আছে
ডালিমগুটীয়া
দাঁতপাৰি দেখি,
চুলিটাৰি বেছ দীঘল
কেৱল নাঙঠহে
হ'বলৈ বাকী।
কলিযুগৰ
ৰঙীণ সপোনবোৰে
মোকো নাঙঠ কৰি ৰাখিছে।
হিমাদ্ৰীৰ পাৰত

বগা ধাতুহে আছে
আজলীজনীক
বুকুতলৈ
ৰাতিটো কটাবলৈ।
মনে মনে থাকা
নিয়ঁৰে পুনৰ হাঁহিব
মিচিক-মাচাক কৰি
নিচেই পুৱাতে
পাৰিবাজানো হিমাদ্ৰী ?
প্ৰাণটো দিবলৈ ? ❉

তিলবৰণীয়া ফুল

তোক মই কৈছিলো
যাযাবৰী জীৱন
ফুটুকাৰ ফেন।
পাহাৰৰ জুৰিৰ
পানীও বালিময় হয়
হাতত থাকে
এমুঠি সোণ।
ৰ'দত তামবৰণীয়া
এজাক গাভৰুৰ
মুখত, চকুত, নাকত
পাহাৰৰ দাঁতিত
গজা
তিলবৰণীয়া ফুল।
তোক মই কৈয়েই দিছিলো
হাবি-জাবি নহ'ব
সোণাৰু গছৰ
হাড়।
হাতত সাৰে
ভৰিত সাৰে
নিমাওমাও
তথাপিটো অন্তৰত
বাজে
সদ্য প্ৰশস্তিৰ
গান।

লগতে ফুলে
পাহাৰৰ দাঁতিত
তিলবৰণীয়া বংশুক ফুল। ❊

মোক নাহাঁহিবা

মোক নাহাঁহিবা দেই,
শিমলু গছৰ তলৰ পৰা কৈছোঁ
শিলবোৰেও কান্দে
আমাৰ কথাবোৰ শুনি
শগুণৰ পাখিবোৰ
ৰ'দত শুকাবলৈ লৈছে।
বাৰীৰ পিচফালে থকা
জাতিবাঁহ জুপিত
ফেঁচাই নিও নিও
কৰি মাতিবলৈ লৈছে।
নাহাঁহিবা
তোমাৰ গাতো খৰ আছে।
পুতি পেলাবলৈহে বাকী
জাবৰ-জোঁথৰবোৰ।
কুমলীয়া
পোহৰৰ কুঁহিপাত নহয়
যাউতিযুগীয়া
সোণৰ পালেং
আমটেৰেঙৰ কাষত থকা
স্বৰ্গদেউৰ পাখি মেলা
ৰ'দালি নহয়
এখন বৰপীৰাহে
সেয়াও এতিয়া
মাধৈমালতীৰ সেন্দূৰীয়া

পাহিৰ পৰা সংগোপনে
ওলাই অহা
সমীৰণৰ বিপৰীতে
বায়ুস্থলীত।
মোক নাহাঁহিবা
তোমাৰ গাতো
চেলেকিব পাৰে বলিয়া বানে
কহুঁৱা বা হৈ। ❉

সাগৰৰ মুকুট

সাগৰ,
তোমাৰ মুকুট
বাহুত,
বুকুত
হৃদয়ত
ঠিক
তোমাৰ ওঁঠত
স্তনত
পাদদেশত
প্লাৱিত।
চেলেকি পোৱা
জৰায়ুৰ
কোমল অংশত।
সাগৰ,
তোমাৰ কাষত
দূৰত
বহুদূৰত
নাতিদূৰত
পিছলি যোৱা
পৰত
কোমল ওঁঠৰ উমত
লেবেজান হৈ পৰা মূৰ্চ্ছনাত
জঠৰ হৈ পৰা দেহাত
কজলা মেঘৰ আঁৰত

এজনী নগ্ন
কুহেলিকাময়
নাৰীৰ আৰ্তনাদ
ফুলকুমলীয়া কেতেকীৰ
নিনাদিত
কণ্ঠস্বৰ
সাগৰৰ এক নিজান
পাৰত। ❈

তোমাৰ চকু

তোমাৰ চকুলৈ চাইছোঁ
বাৰে বাৰে চাইছোঁ
সঁচাকৈয়ে উজ্জ্বল
আৰু চাৱনিও তীক্ষ্ণ
চকুত যেন
জুই ওলাবলৈহে বাকী।
সন্মুখৰ মানুহজনক যেন
পুৰি ছাই কৰি পেলাবৰ হ'ল।
বুকু কঁপি উঠে
তোমাৰ ভয়ত।
তথাপিতো সেয়া তোমাৰ
নগ্ন প্ৰতিচ্ছবি
তোমাৰ চকুৰ মণিত জিলিকি আছে
এটা বিশাল আগ্নেয়গিৰি
ধ্বংস বা সৃষ্টিৰ
সেয়া তোমাৰ প্ৰতিমূৰ্তি।
জীৱবোৰ নহয় আজি ভয়ভীত
উদাত্ত কণ্ঠে চিঞৰিছে
জানে-প্ৰাণে
তোমাক বিচাৰি।
তোমাৰ চকুলৈ চালে ভাহি আহে
তেজস্বী ঘোঁৰা দৌৰি যোৱাৰ প্ৰচণ্ড গতি
ছাট মাৰি ধৰে আজি চকু
ধূলি আৰু প্ৰখৰ সূৰ্যৰশ্মি।

তোমাৰ চকুলৈ চাইছোঁ
বাৰে বাৰে আজি
জাগিবনে মনত মানৱতা
ভেদাভেদ এৰি ?
পাৰিবানে তুমি
প্ৰতিষ্ঠা কৰিব আজি শান্তি,
সম্প্ৰীতি আৰু প্ৰগতি ? ❊

প্লাৱন

জীৱনৰ বাটত
প্লাৱনৰ দৰে
আগ বাঢ়ি যোৱা লক্ষ লক্ষ
পদাতিক
লক্ষ্যভ্ৰষ্ট হৈ ঘূৰি অহা দেখিছোঁ।
তুমি কিন্তু ভাগৰি নগ'লা
তুমি ৰৈ নগ'লা
তুমি কেৱল আগ বাঢ়ি গ'লা।
তোমাৰ কান্ধত থৈ
কতজনে উপনীত হৈছে
তথাপিতো তুমি হ'লা
আকোঁৰ-গোজ
হাতে হাত নিমিলালা।
তুমি এতিয়া বহি গ'লা,
আগ বাঢ়ি যোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি
তুমি সঁচাকৈয়ে পাহৰি গ'লা
আধা বাটঁতে তুমি মোক
আবদ্ধ কৰি ৰাখিলা
তোমাৰ সৈতে ময়ো
ভাগৰি গ'লো।
ময়ো ৰৈ থাকিলো
জীৱনে পোৱা সুখ
মই মচি পেলালো।
যদিওবা বসন্ত ঘূৰি আহে

সেয়া কুঁহিপাত
নতুন আশাৰে
আকাশী সেউজ ৰংসনা
আৰু বুকুৰ
সঞ্চিত মৰমবোৰ
প্লাৱিত হৈছে। ❈

সাগৰলৈ কিমান দূৰ ?

নৈখনৰ পাৰতে আছে
এজাক বগলী
শুভ্ৰ বৰফৰ দৰে
শুকুলা আকাশৰ তলত
ওমলিছে উলাহতে
সাতৰঙী
ৰামধেনু বিচাৰি।
নৈখনৰ পাৰতে আছে
মাছৰোকাৰ
কপটীয়া হাঁহি।
পাখি জোকাৰি উৰিব
নে
পাখি জপাই
নৈখনিৰ মাছটোৰ বাবে
টোপ দিব
শামুকেও নাজানে
এক নিজান
নিৰলে বোৱা
নৈখনৰ পাৰত।
হাঁহিব নে কান্দিব
আকাশৰ
তৰাবোৰে
বাৰে বাৰে
গোপনে

মিচিক-মাচাক কৰে
নিৰলে।
এৰা, সাগৰলৈ
কিমান দূৰ ?
নৈখনৰ পানীবোৰ
নদী
হ্ৰদ
সাগৰ
হয়
ঠিক আকাশৰ তলত
সাতৰঙী
ৰামধেনুক সাবটি। ❊

এক নৈসৰ্গিক ৰঙৰ মুকুতা বিচাৰি

সাগৰৰ বুকুত
শংখ বিচাৰি
ডুব মাৰোঁতে
পালো
এপাচি শামুক।
মোৰ বাৰীৰ
পিচফালে
ৰোৱা
কলগছত
কলডিল
কাটিবৰ হ'ল।
বজাৰত সেয়া
কিমান দাম ?
কেৰাচিন আৰু নিমখৰ
দাম
মোৰ চেপেটা
মোনাটো
গৰ্ভৱতী মহিলাৰ
পেটৰ দৰে
ওফন্দি উঠিবনে ?
সাগৰৰ বুকুত
থকা মুকুতাৰ
বিপৰীতে
শংখ

বিচাৰি
হাবাথুৰি খোৱাৰ
প্ৰয়োজন নাই্।
মোৰ মাটিডৰাক
সাবটি
সাজিম
এটি সৰু পঁজা
আৰু এধাৰি শেৱালি ফুলৰ
মালা।
সাগৰ,
তুমি দেখিছা
মোৰ কপালৰ পৰা নিগৰা
এক নৈসৰ্গিক
ৰঙৰ
তিৰ্‌বিৰাই্ থকা
এক উজ্জ্বল
মুকুতা। ❊

ৰামধেনুৰ সিপাৰে

ৰামধেনুৰ সিপাৰে
আছে
এপাচি তৰা
শেৱালি ফুলৰ সুবাসত
তৰাবোৰে
হালিজালি নাচে
ৰাতিৰ আকাশত
সাগৰৰ পাৰতে
নিৰলে বহি
ভাহি আহে
বিস্তীৰ্ণ আকাশত
এমুঠি ৰামধেনু
সাতৰঙী পখিলা হৈ
উৰা মাৰে
মাকৰ বুকুলৈ
এমুঠি মৰম
আৰু
স্তনৰ গাখীৰ বিচাৰি।
ৰামধনৰ পুখুৰীত
ৰামধেনু ওলাইছে
বালিমাহী চৰায়ে
তাকে
বাৰে বাৰে সোধে
এতিয়া কিমান পৰ

পথাৰবোৰ
সোণালী হ'বলৈ ?
গৰখীয়াই নিৰলে বজোৱা
মৃদু বাঁহীৰ সুৰ।
পথাৰবোৰ
সোণালী শস্যৰে
পৰিপূৰ্ণ হ'ল।
ৰামধেনুৰ সিপাৰে
খেতিয়কৰ মুখত,
পেটত হাঁহি
কেঁচুৱাটিৰে ওমলি
ফুৰিবলৈ
এপাচি তৰা
বোটলা হ'ল। ❉

সাগৰ ঃ এক অমূল্য আংগিক

সাগৰৰ
পাৰৰ বালিবোৰ
একো একোটা শিল হ'ল।
ল'ৰা-ছোৱালীমখাই
তাকে দেখি
সাগৰৰ পানীক
কাতৰ সুৰতে
সুধিছে-
আমাকো খেলিবলৈ দিয়া,
বালিঘৰ সাজিম
আৰু
ৰছিম সপোন।
সাগৰৰ পাৰত সাজিম
সপোনৰ ঘৰ।
সন্মুখত এখনি সৰু ফুলৰ বাগিচা
ফুলবোৰ হ'ব
মানৱতা।
ঘৰখন হ'ব
একতা।
বাগিচাখনি হ'ব
শান্তি।
বালিবোৰ হ'ব
সম্প্ৰীতি।
সাগৰৰ পানী-

সেয়া হ'ব
তোমাৰ বিশাল পৰিধি।
সাগৰ,
তোমাৰ বুকুতে পোৱা
শামুকৰ পেটত
মুকুতা
এক উজ্জ্বল চিত্ৰকল্পৰ এক অমূল্য
আংগিক। ❉

অপ্ৰত্যাশিত চহৰৰ গলিবোৰত

চহৰত
নগৰত
গলিবোৰত
অশ্ৰুসিক্ত
স্তনযুগলত
নাৰীৰ
অপ্ৰত্যাশিত
প্ৰাণৰ
স্পন্দন।
আধুনিকতাৰ
চাপ
চহৰত
নগৰত
গলিবোৰত
আঁউসী ৰাতিৰ
এক
নগ্ন
প্ৰেমৰ
আবেদন।
জোন
বেলি
সমানে জ্বলে,
দিনতো
ৰাতিতো

আকাশৰ
ফুল
চিকিমিকি কৰি
তৰাবোৰৰ
দৰে
উজ্জ্বল
স্নিগ্ধ
সমানে কান্দে।
অপ্ৰত্যাশিতভাৱে
চহৰত
নগৰত
গলিবোৰত। ❊

মনালিছা

প্ৰেয়সীৰ কোমল গালত
আওপাকে আঁকিছে
এখনি স্নিগ্ধ
প্ৰেমৰ সফুঁৰা।
প্ৰকৃতিৰ ৰূপ
অপৰূপা,
মনোৰম
আকাশীগংগা।
স্বৰ্গীয় সুখ
আজি
মধুচন্দা।
আকাশে-বতাহে
প্ৰাণত,
তেজৰ প্ৰতিটো
বিন্দুত,
কেৱল তোমাৰ গালত
আওপাকে অঁকা
লিওনাৰ্ড ডা-ভিন্সিৰ
মনোৰম সৃষ্টি
এক প্ৰেমৰ
নিজৰা-
মনালিছা। ❈

মাধৈমালতীৰ হাঁহি

মাধৈমালতী ?
তোমাক মই
জ্ঞানৰ পোহৰেৰে
সজাইছোঁ।
ৰাতিৰ আন্ধাৰতো
যেন
আকাশৰ তৰাৰ দৰে
হয়।
মোক
তোমাৰ পোহৰ নালাগে
সেয়া কেৱল তোমাৰ বাবেহে।
আন্ধাৰক
খেদিবলৈ তোমাক পোহৰ
লাগে।
সেয়েহে,
সূৰ্যৰ পোহৰ নাথাকিলেও
জ্ঞানৰ পোহৰেৰে
শিৰ উজলাব পাৰিবা
পাদদেশত
পৰি।
প্ৰদীপ তুমি
আঁউসী ৰাতিৰ
কুঞ্জবনৰ
জীয়াৰী,

মাধৈমালতীৰ হাঁহি।
থুপিতৰাৰ জিলিঙনিত
শেৱালি ফুলৰ
কোমল কুঁহিপাতৰ আঁৰত
উজ্জ্বল
কিন্তু,
ব্যাকুলতাৰে ভৰা মন লৈ
এজনী কেতেকী
ঠিক সন্মুখতে
থকা কৰবীজুপিত
কিন্তু,
আঁউসী ৰাতিৰ সেয়া
মাধৈমালতীৰ হাঁহি। ❈

ৰে’লৰ উকি

ৰে’লৰ উকি
মাজে মাজে শুনো
ঘোপ মৰা আন্ধাৰত।
চকুত
মনত
কাষতে থকা
মানুহজনীৰ
পলককৈ চোৱা চাৱনিত।
জানোচা
তাইৰ দুখনি হাত
আথে-বেথে কৰি
মূৰত
গালত
তাইৰ কোমল হাতেৰে
আলফুলে
তাইৰ বুকুৰ মৰমবোৰ যাচে।
ৰাতিৰ অপৰিচিতা
জীৱনৰ চকৰি
এখনি কোমল হাতৰ
পৰশত
ৰে’লৰ উকি
জিকাৰ খাই উঠে।
জীৱন মানেই যাত্ৰা
যাত্ৰা মানেই গতি।

কোনোবা সময়ত
ৰোমাঞ্চিত মন,
কল্পনাৰ সাগৰত
বিলীন হয় কুণ্ঠিত মন
জীৱনৰ সাৰ্থকতা বিচাৰি।
ৰে'লৰ উকি
ধক্ ধক্ কৰি দৌৰি গৈছে
বুকুৰ ধমনী তপত তেজৰ
অপভ্ৰংশ হৈছে।
জীৱনৰ যাত্ৰা
এইদৰেও চলে। ❊

অপৰাজেয় মন

অভিশপ্ত আৰু
অপ্ৰশস্ত
কিন্তু অপ্ৰৰোচিত মন।
যাক পৰাজিত কৰিব নোৱাৰি
সি অপৰাজেয়।
জীৱনৰ অপৰাহ্ন পৰতো
নিজৰ অপৰূপতাৰ
অবাঞ্চিত প্ৰদৰ্শন।
জানোচা
তন্ময় হ্য় অপ্ৰেৰণ
অপলক নাৰীৰ
অপ্ৰমেয়
অথন্তৰ বিশ্লেষণ।
তথাপিতো
অপৰাজেয় মন,
আধিভৌতিক জাগৰণ,
পাণ্ডিত্যভিমানী নিদৰ্শন।
জীৱশ্ৰেষ্ঠ
মানৱৰ
সেয়া
ব্যাজস্তুতিৰ ব্যৱচ্ছেদৰ
অপৰ্যাপ্ত সংস্কৰণ
অপ্ৰমত্ত
অপৰাজেয় মন। ❈

কুটালী

কুণ্ডলিনী,
তোমাৰ হাতৰ
আঙুলি,
কোমল
লাহী কৰি
আদৰিব পাৰিবানে
তুমি
কুটালী ?
কাণ্ডাৰী,
নাওখনিৰ ব’ঠা ধৰি
হ’বনে পাৰ
আজি
সেয়া মোৰ
কাতৰোক্তি।
অভিপ্ৰায় মোৰ
কাণি-মুনি
কণামুচৰি।
খামোচি ধৰিব বিচাৰো
জীৱনৰ কণমানি
কাণ্থি।
নিবিচাৰো মই
কাটিহা
কঠীৰ কুটালী।
অকলে,

নিৰলে
সাজিম
মই জীৱন নাৱৰ
কাণ্থি,
কণমানি
কুটালীৰে
আজি।
সেয়েই হ'ব মোৰ
জীৱনৰ অন্তিম
সাৰথি। ❋

হীৰুদা

হীৰুদা,
তুমি হ'লা আজি
আধুনিক কবিতাৰ
অন্তৰীক্ষৰ
উজ্জ্বল ধ্রুৱতৰা।
হীৰুদা,
তোমাৰ আগমনে
আনি দিলে কাৰবি আংলঙত
"সুগন্ধি পখিলা"ৰ সুবাস।
বিস্মিত হৈছে আজি
আবতৰীয়া "বালিমাহী"ৰ
হৃদয়ৰ বতৰা।
আমি আপ্লুত আজি
তোমাৰ প্ৰেম আৰু
সদিচ্ছাৰে ভৰা
নৱজাতকৰ প্ৰতি দোঁ খোৱা
অনুপ্ৰেৰণা
কেৱল
আগ বাঢ়ি যোৱাৰ
প্ৰতিশ্ৰুতি
জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণৰ
ভেদাভেদ পাহৰি
পদ্মশ্ৰী ৰংবং তেৰাঙৰ
এক পৱিত্ৰ

আহ্বানত
ৰোমাঞ্চিত
কাৰবি-কছাৰী-ডিমাচা
ৰেংমা
আৰু কত জনজাতি।
সুবাস লওঁ আঁহা
হীৰুদাৰ হিয়াভৰা
আপুৰুগীয়া সৃষ্টিৰ
"সুগন্ধি পখিলা"ৰ।
একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি
শিৰ উজলাও আঁহা
অসমী আইৰ।
হীৰুদা,
তোমালৈ অশেষ
প্ৰণাম
কাৰবি আংলঙৰ হৈ
যাচিছোঁ তোমালৈ
দীৰ্ঘ সুখময় জীৱন কামনাৰে
হিয়া ভৰা
অজস্ৰ
কাৰদম। ❊

শিলৰ বুকুৰ গাখীৰ বিচাৰি

কাছজানৰ
শিলৰ বুকুত এতিয়া
ৰাজহংস চৰিছে।
ৰাতিৰ আকাশত
তৰাবোৰে তাকেই আঁকে
বাৰে বাৰে
মনে মনে
মানৱতাৰ ছবি
ভুমুকি মাৰিছে।
নঙঠা ল'ৰাটোৰ গাত
এতিয়া
ভেঁকুৰ গজিছে
সময়ত
সিহঁতমখাই
কাছজানৰ
শিলৰ বুকুত গাখীৰ
নিজ হাতে
বিচাৰিব।
মানৱতাৰ শিৰত
এগছি বন্তি
সঁচাকৈয়েই
প্ৰজ্বলিত হ'ব।
তোমাৰ বুকুৰ উমত
কাছজানৰ

শিলৰ বুকুত
এমুঠি আশা
জীয়াই থকাৰ
আৰু
জীয়াই ৰখাৰ
প্ৰতিশ্ৰুতিৰে। ❊

মোৰ হাজাৰ নিশাৰ সপোন

মোৰ হাজাৰ নিশাৰ
সপোন,
দিঠকত
এটোপাল চকুলো।
মনময়ুৰী,
এছাটি দুছাটি কৰি
এক নিৰ্বাক
ছায়াৰ
প্ৰতিমূৰ্তি।
জোনাকত
এমুঠি সৰিয়হ ফুলৰ
দাপোণত
মলয়া বতাহৰ
মৃদু স্বাদ।
ৰাতিৰ আকাশত
জ্বলে
প্ৰলয়ৰ
অগ্নিশিখা।
মোৰ হাজাৰ নিশাৰ
এমুঠি আশা
দিঠকত
মাথো জ্বলে
এটি ধ্ৰুৱ তৰা। ❋

এই ঐতিহাসিক কবিৰ কবিতা

তোমাৰ বাবেই
ৰচিছোঁ
এটি কবিতা
তোমাৰ নাম
শৌৰ্য-বীৰ্য
আজি বিৰাজমান।
আকাশত
বতাহত
সাগৰত
কেৱল তোমাৰ নাম।
মই জানো
সূৰ্যৰ পোহৰত
উত্তাপ আছে।
তৰু, বন, লতা
আৰু গছ-গছনি
চৰাই-চিৰিকটি
কেৱল তোমাৰ
নামতে
জীয়ে আৰু মৰে।
মানুহৰ মনৰ
কাৰুকাৰ্য
জন্ম, মৃত্যু আৰু বিবাহ
তোমাৰ নামতে
ফুলে

ফলে
সদায় সুৰভে।
সৃষ্টিৰ পাতনি
তোমাৰ নামৰ পৰাই
জ্বলে,
চলে,
সুশোভিত হয়
সাগৰৰ বুকুত
লুকাই থকা
শামুকৰ দৰে।
মুকুতা
শামুকৰ পেটত থাকে
সাউদৰ নাৱে
আজি বাৰুকৈয়ে
লুটিছে
সাগৰৰ ঢৌতে ৰচা
এক ঐতিহাসিক
কবিতা। ❈

পাত গামোচাৰ আঁৰত

পথাৰৰ সৰু সৰু
আলিবোৰত গজা
দূবৰিৰ পাতত
কোন গৰখীয়াৰ বাঁহীৰ
সুৰত
পদুমণি গাঁৱৰ লানি নিছিগা
গাভৰুৰ জাক।
ভূঁই ৰুবৰ হ'ল
মাটিডৰাৰ মাজতে আছে
কঠীয়া।
হালোৱা ভাইৰ কোৰৰ চাবত
ভাহে
অপৰূপ পানীৰ কণিকা
শাওণ মাহৰ
কঠীয়া
ৰোৱণীৰ ৰূপত
নিমাতী কন্যাজনীৰ
বেশত
সোণসেৰীয়া কপালৰ
ঘামত
জিলিকিছে গাভৰুৰ গালত
তিলফুলৰ দলিচা।
গামোচাখন
মৰমতে যত্নাই থৈছোঁ

তোমাৰ কঁকালৰ
জোখত।
অহাবাৰ বিহুতে
নাচিমগৈ তোমাৰে
মুখখনি ঢাকি লাজত
সেয়া পাত গামোচাৰ আঁৰত। ❋

মাগুৰ বৰণীয়া কেঁচুৱা

মই সদায় কওঁ,
তুমি মোৰ সমানে সমানে নাযাবা
উজুটি খাবা
কাৰণ ভৰিৰ তলৰ জোতাযোৰ
তোমাৰ জোখৰ নহয়।
শৰাইঘাটৰ পৰা কিনি অনা
তজবজীয়া থেকেৰা
পাহুৱাল ডেকাজাকৰ
কপিলীত জাহ যোৱা
কলিজা।
মাগুৰ বৰণীয়া কেঁচুৱা
এবাটি গাখীৰৰ বাবে কাজিয়া
সেয়া অবাঞ্চিত
মেম চাহাবৰ কুদৃষ্টিৰ
আঁৰত সযতনে ৰখা
এটা সামান্য পানীৰ
পিয়লা।
বুজিছানে ৰক্তজবা
তোমাৰ ৰঙো ৰঙা আৰু
বুদ্ধিমত্তা।
কজলা গাইৰ গালত আছে
শৰাইঘটীয়া পখৰা
মূল্য মাথো
চাৰে সাতশ টকা।

পাবানে তুমি বজাৰত
এহাল হালোৱা গৰুৰ কংকাল
নিকিনাকৈ কিনি আনি
জিৰণি কোঠাত
আঁৰি থোৱাৰ ?
সেয়া পৈণত বুদ্ধিৰে
পূৰ্ণ বিকাশ। ❈

কলীয়া সাপ

সিংহাসনৰ হাবিবোৰত হেনো
কলীয়া সাপ থাকে।
মানুহৰ মগজুত হেনো
ঘোপ মৰা আন্ধাৰৰ কালিকা
আছে।
জীৱনপঞ্জী হাতৰ ৰেখাৰ
লগতে থাকে।
বীণৰ ৰছী আৰু ঢোলৰ
ছাল মৰা জন্তুৰ
ছালেৰে সাজে।
মৃত্যুত বাজে ঢোলৰ
মূৰ্চ্ছনা আৰু বীণৰ
ব্যাকুলতাৰে ভৰা নিনাদিত
স্বৰ।
সৰিয়হজানৰ সাপ
দংশিলে জীৱ কেতিয়াও
নাবাচে।
শিলভেটাৰ পানীৰ শীকৰত
প্ৰাণবায়ু উজাগৰে থাকে
শিল আৰু বৰষুণ
সমানে কান্দে বালিৰ ফাঁকে ফাঁকে
জোনালী আকাশত ৰাতিৰ
তৰাবোৰে ৰংবিনৰ যাদুকৰী
ৰমণীয়া গাভৰুৰ এক

নৈসৰ্গিক আবেদন
সাগৰৰ বুকুতে ভাহে।
সেয়া ৰং তোমাৰ সাতবৰণীয়া
সাইলাখ ৰামধেনুৰ লেখীয়া
এডাল কলীয়া সাপ। ❊

প্ৰেমৰ নিজৰা

মোৰ প্ৰেমৰ নিজৰা
তোমাৰ বুকুৰেদি বৈ যাওক
ওৰে দিন ওৰে ৰাতি
তোমাৰ নিশ্চল অলস
নগ্ন বক্ষৰ হেন্দোলনিত
নিগৰি যাওক
এটোপ দুটোপ কৰি নিগৰি অহা
প্ৰেমৰ সঁফুৰা।
জোন, বেলি আৰু তৰা
ৰাতিৰ আকাশতো উদ্ভাসিত হওক
তোমাৰ হৃদয়ৰ পোহৰ
বুকু ফালি আন্ধাৰক
মৰম ওপচাই ধৰি ৰাখিবলৈ
এন্ধাৰ তোমাৰ ৰূপ
ইমান উমাল ?
সৰ্পৰ দংশন, এক নিষ্ঠুৰ
উৎপীড়ন
ব্যাকুল কৰি তোলে
দেহ-মন।
আন্ধাৰৰ বুকুতে ৰচিম
প্ৰেমৰ কবিতা
মাদকতাভৰা এপিয়লা মদিৰা
তোমাৰ স্মৃতিত
আঁকিম এখনি চিত্ৰ

কেৱল তোমাৰ বাবে
তোমাৰ পূৰ্ণ স্তনযুগলৰ
নগ্ন চিত্ৰ।
মদিৰাৰ আমেজতে
ধৰিম শুকান
ব্ৰাছ আৰু এহাতে
তুলিকা
পাবা জানো প্ৰাণ তুমি
প্ৰতিমা ?
আঁকিবানে চুমা তুমি
গালতে তুলিকা ?
সেয়া শৈশৱত তোমাৰ
স'তে খেলা
এক নিষ্পাপ প্ৰেমৰ
মিঠা নিজৰা। ❉

কলচি পানীৰ পিয়াহ

জাক জাক জাক
ডেকা-গাভৰুৰ জাক
গাঁৱে-গাঁৱে, চহৰে-নগৰে
ল'ৰা-ছোৱালীৰ জাক
জাকত জিলিকা
আমাৰ মাটিডৰাত
লখিমীয়ে আঁকে ভাগ্য
সোণবৰণীয়া
কলচি পানীৰ পিয়াহ্।
পথাৰৰ সৰু সৰু
আলিবোৰত জুম পাতি পাতি
নচা বুঢ়া-মেথাৰ নাচ
আবেলি হৈছে
গৰখীয়াই গাইজনী
গোহালিতে বান্ধিছে
নালাগে যাব
মইনাৰ জাক।
হাতে লুকুৱা
মুঠিতে শুকুৱা
এমুঠি পাটৰ ৰিহা-মেখেলা
আঁক আঁক আঁক
ৰামধেনু আঁক
অসমী আইৰ
বুকুৰ আপোন

ৰচিম আঁহা
বুঢ়ী আইতাৰ
সাধুকথা
পাহৰি
কলচি পানীৰ
পিয়াহ। ❉

দূবৰি

দূবৰি,
তোমাৰ কোমল পাতত
হালিছে-জালিছে
মুকুতাৰ গুটি
কাৰবাবেনো সজাইছা
সযতনে ৰাখি ?
দূবৰি,
দোক্‌মোকালিতে উঠি
তোমাক দেখো
উদুলি-মুদুলি
নিয়ৰৰ টোপালেৰে
মিচিক্-মাচাক্ হাঁহি মাৰি
আদৰিছা মৰমতে নিতৌ
সূৰ্যৰ কিৰণ
তুমি।
দূবৰি,
তুমি সজাইছা
মোৰ চোতালতে শুৱনি
মুকুতাৰে দলিচা আঁকি
ৰমক-জমক কৰি।
দূবৰি,
তোমালৈ যাচিছোঁ
মোৰ অন্তৰৰ সাঁচি থোৱা মৰম
সেউজীয়া চোতালত

আপোনমনে নীলা আকাশ
সাজি।
দূবৰি,
আনি দিয়া হিয়াভৰা প্ৰেম
লগতে মানৱতাৰ
বন্তিগছি
উজ্বলাও মনআকাশত
আকাশৰ তৰালিৰে ৰং
সেয়া হ'ব তোমাৰ
শান্তি
মৈত্ৰী আৰু
প্ৰেমৰ
পৱিত্ৰ সাক্ষী। ❋

এটোপ দুটোপ কৰি বৰষুণ

মোৰ মাটিডৰাৰ
ঠিক মাজতে পৰে
এটোপ দুটোপ কৰি বৰষুণ।
মোৰ হিয়া উঠলি উঠে
মোৰ মুখখনিত পৰা এচেৰেঙা
ৰ'দত
কৃষকে সপোন ৰচে
মিঠা ৰ'দৰ তাপত
আকাশৰ কজলা মেঘবোৰ
তিলফুলহৈ সৰে
মৰমতে সযতনে
কণমানি ছোৱালীজনীয়ে
মাটিডৰাৰ পৰা
এপাচি মুকুতা বোটলে।
মোৰ মাটিডৰাত
এতিয়া তিলফুলবোৰে
হালিছে জালিছে
মাধৈমালতীৰ সুবৰ্ণ
আকাশৰ ৰ'দ কাঁচলিতে বহি
কণমানি কেতেকী চৰায়ে
কঁকাল ভাঙি ভাঙি নাচিছে।
মোৰ মাটিডৰাত এতিয়া
লখিমীয়ে ভৰপক দিছে
সোণালী পথাৰতে

কপৌ চৰাইবোৰে নিতৌ
সোণালী সপোন
নকৈ ৰচিছে।
এটোপ দুটোপ কৰি
মোৰ মাটিডৰাত পৰা
কপালৰ ঘামবোৰ
এতিয়া সঁচাকৈয়ে
একো একোটা মনোৰম
সোণালী শস্যলৈ
প্ৰণিপাত হৈছে।
এতিয়া সোণৰ গুটিবোৰ
মোৰ হাতৰ মুঠিতে
আপোনমনে জিলিকিছে। ❋

বাৰিম

বাৰিমৰ হাতৰ মুঠিতে আছে
এটা আগ্নেয়াস্ত্ৰ
লক্ষ্য তাৰ অহৰ্নিশে কৰা
বিস্ফোৰণ, সেয়া দক্ষ।
কলিজা কঁপোৱা
হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে
কৰা আতংক
বিভীষিকা সৃষ্টি তাৰ
একমাত্ৰ উদ্দেশ্য।
ভয়ত ভীত হয়
সাধাৰণ জনগণ
বাৰিমৰ নহয় লক্ষ্য
সাধাৰণ জনগণ।
নলয় সি প্ৰাণ
সেয়া অবাঞ্চিত
তাৰো আছে বিবেচনা
মানৱতা তাৰ
চিৰআৰাধ্য।
তথাপিতো কিয় বাৰু হয়
তোমাকৈলে জনগণ
আক্ৰান্ত ?
মানুহৰ পৃথিৱীত
মানুহেই থাকিব,
নাথাকে অন্য গ্ৰহৰ

জীৱশ্ৰেষ্ঠ।
আমিয়েই সাজিম এখনি ফুলনি
এইখন পৃথিৱীতে
য'ত ফুলিব অনেক ৰঙৰ
ফুল।
তাৰ সুবাসেৰে আঁকিম
আমাৰ মনৰ আকাশতে
এখনি সাতবৰণীয়া
ৰামধেনু।
তাকে চাই সান্ত্বনা লভিম
আৰু ৰচিম সপোন আৰু সাজিম
ঐক্য, সংহতিৰ ডোলেৰে বন্ধা
শান্তি আৰু প্ৰগতিৰ
সাঁকো।
বাৰিম,
তুমিয়েই হোৱা
সাত-সাগৰৰ এক
বলিষ্ঠ সাঁকো। ❈

শব্দাৰ্থ ঃ বাৰিম - মূল/মানুহৰ নাম

Kasapa : Printwell, Diphu